

Chương 21: Chứng cưỡng bách

Ông Tân bà Tân còn chưa trở về, trong nhà chỉ có bọn họ hai người ăn bữa sáng.

Tân Dật Vũ phát hiện, vẫn luôn đều đối với cô lạnh như băng, hôm nay ánh mắt anh trai luôn cố ý vô tình dừng ở trên người cô, điều này làm cô thực khó hiểu.

Thế nào, đột nhiên phát hiện cô nàng tôi đây đáng vẻ xinh đẹp kinh người, bị tôi mê hoặc?

Thực vô tội chớp mắt, không thể hiểu được.

“Anh, anh nhìn em làm gì.” Tân tiểu thư rất cuộc nhẹn không được hỏi.

“Tóc em.”

Tân Dật Vũ cúi đầu, phát hiện tóc của mình cọ đến trong chén, dính chút cháo loãng. Cô nhanh chóng vén tóc bên trái đến sau lỗ tai, sau đó ngoan ngoãn nói, “Cám ơn anh trai.”

Tân Cảnh Thừa mặt không lộ vẻ gì thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn bữa sáng.

Ăn bữa sáng xong, tóc của Tân Dật Vũ có chút dơ, vì thế chạy vào WC dùng nước rửa sạch một chút cháo loãng dính vào.

Lúc ra tới tóc bên trái lại rũ xuống.

Tân Cảnh Thừa, “.....”

Tại sao cô nhất định phải thả nửa bên xuống?!

Trong lòng tuy rằng không thoải mái, nhưng cũng không nói chuyện. Trâm khuôn mặt đi thư phòng xem văn kiện, chỉ là nhìn nửa ngày cũng xem không vào, trong đầu đều là hình ảnh tóc Tân Dật Vũ vén một nửa thả một nửa.

Cốc cốc cốc, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, sắc mặt hắn cũng không tốt, “Tiến vào.”

Tân Dật Vũ bưng một đĩa nho, cười hì hì đi vào, “Anh, em đưa trái cây tới cho anh.”

Ánh mắt Tân Cảnh Thừa dừng ở trên đầu cô, cả người đều không tốt. Cuối cùng vẫn không nhìn được, “Em có thể vén tất cả tóc lên hay không.”

Tân Dật Vũ, “.....”

Bệnh tâm thần.

Tóc cô gây trở ngại cho hắn?

Vô tội chớp chớp mắt, vốn muốn hỏi câu tại sao, nhưng nhìn đến sắc mặt âm trầm của Tân Cảnh Thừa, cô thật thức thời thả nho xuống, sau đó lại vén tóc bên trái đến sau lỗ tai.

Rốt cuộc chỉnh tề, lúc này sắc mặt Tân Cảnh Thừa mới tốt một chút.

Tân Dật Vũ nhú nhú mày, trong đầu chợt nghĩ ra.

Cười.

Tân Cảnh Thừa là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, loại người này thái độ nghiêm túc, đối tất cả mọi chuyện đều yêu cầu vô cùng hà khắc. Phòng của hắn vĩnh viễn chỉnh tề sạch sẽ, nhỏ đến một quyển sách, một cây bút bày biện đều

phải nghiêm khắc.

Đâu luôn chẳng chút cầu thả, quân áo càng không cho phép có một chút nếp nhăn. Loại người nghiêm túc này theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không tiếp thu được tì vết.

Nói cách khác, hấn có chứng cưỡng bách.

Nhìn xem tình huống của hấn, chứng cưỡng bách đã tới mức vô cùng nghiêm trọng, nhìn thấy tóc của cô không chỉnh tề đều cảm thấy khó chịu.

Tân tiểu thư tươi cười ý tứ sâu xa.

Đang xem văn kiện, Tân Cảnh Thừa đột nhiên rùng mình, giống như bị thứ gì đó đáng sợ theo dõi.

Ngẩng đầu, thấy Tân Dật Vũ tươi cười khiếp người.

“Tại sao em còn chưa đi?”

“Đi ngay.”

Tân Dật Vũ nói xong buông đĩa nho, sau đó lấy ra một sợi thun, cột lại tóc bên phải, sau đó, lôi kéo bên trái, xoắn toàn bộ xoắn xuống.

Tân Cảnh Thừa, “.....”

Đột nhiên cảm thấy cả người đều không được tự nhiên. Một cái email nhìn nửa giờ, vẫn cứ nhìn không xong.

Nhìn nhìn, hấn cảm thấy màn hình máy tính đều biến thành bộ dáng Tân Dật Vũ cột một nửa đầu, xoắn một nửa, cả người đều thực cú kình.

Nghiêm trọng ảnh hưởng hiệu suất công tác.

Thật sự xem không vào, lúc đứng dậy xuống lầu, phát hiện Tân Dật Vũ đang cà lơ phất phơ ngồi ở trên sô pha ném quả nho ăn.

Dư quang khóe mắt quét đến người đàn ông đi xuống, Tân Dật Vũ cong cong mi mắt.

Chậm rì rì ném quả nho giữa không trung, sau đó ngửa đầu há miệng đón, ai nha, ngượng ngùng đón không trúng.